ययौ च घोरनिबिडध्वान्तव्रातमलीमसम् ।
चितानलोग्रतपनज्वालादारुणदर्शनम् ॥ २२ ॥
आलक्ष्यनरकङ्कालकपालास्थिविशङ्कटम् ।
व्हृष्यत्संनिहितोत्तालभूतवेतालवेष्टितम् ॥ २३ ॥
5 भैरवस्यापरं रूपमिव गम्भीरभीषणम् ।
स्फूर्जन्महाशिवारावं श्मशानं तदविक्लवः ॥ २४ ॥
विचित्य चात्र तं प्राप्य भिक्षुं वटतरोरधः ।
कुर्वाणं मण्डलन्यासमुपसृत्य जगाद सः ॥ २५ ॥
एषो ऽहमागतो भिक्षो ब्रूहि किं करवाणि ते ।
10 तच्छ्रुत्वा स नृपं दृष्ट्वा व्हृष्टो भिक्षुरुवाच तम् ॥ २६ ॥
राजन्कृतः प्रसादश्चेत्तदितो दक्षिणामुखम् ।
गत्वा विदूरमेकाकी विद्यते शिंशपातरुः ॥ २७ ॥
तस्मिन्नुल्लम्बितमृतः को ऽप्येकः पुरुषः स्थितः ।
तमिहानय गत्वा त्वं सानाथ्यं कुरु वीर मे ॥ २८ ॥
15 तच्छ्रुत्वैव तथेत्युक्त्वा स राजा सत्यसंगरः ।
दक्षिणां दिशमालम्ब्य प्रवीरः प्रययौ ततः ॥ २९ ॥
अत्र दीप्तचितालोकलक्षितेन पथा च सः ।
गत्वा तमसि तं प्राप कथं चिच्छिंशपातरुम् ॥ ३० ॥
तस्य स्कन्धे चिताधूमदग्धस्य क्रव्यगन्धिनः ।
20 सो ऽपश्यल्लम्बमानं तं भूतस्येव शवं तरोः ॥ ३१ ॥
आरुह्य चात्र भूमौ तं छिन्नरज्जुमपातयत् ।
पातितः सो ऽपि चाकस्माच्चक्रन्द व्यथितो यथा ॥ ३२ ॥
ततो ऽवरुह्य कृपया जीवाशङ्की स तस्य यत् ।
राजाङ्गं प्रामृशत्तेन सो ऽट्टहासं व्यधाच्छवः ॥ ३३ ॥
25 ततः स राजा मत्वा तं वेतालाधिष्ठितं तदा ।
किं हसस्येहि गच्छाव इति यावदकम्पितः ॥ ३४ ॥
वक्ति तावन्न भूमौ सवेतालं शवमैक्षत ।
ऐक्षतात्रैव वृक्षे तु लम्बमानं स्थितं पुनः ॥ ३५ ॥
ततो ऽधिरुह्य भूयो ऽपि तमवातारयत्ततः ।
30 वज्रादपि हि वीराणां चित्तरत्नमखण्डितम् ॥ ३६ ॥
आरोप्य च सवेतालं स्कन्धे मौनेन तं शवम् ।
स त्रिविक्रमसेनो ऽथ राजा गन्तुं प्रचक्रमे ॥ ३७ ॥